

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ. Засноване 7 січня 1926 р. Б. Блаженним мучеником єпископом Григорієм Хомишином.
Відновлене 27 березня 1991 р. Б. ісповідником віри єпископом Софроном Дмитерком ЧСВВ

★ Світочи

25 березня минає 151 рік від дня народження Блаженного священномученика Григорія Хомишина, засновника нашого часопису «Нова Зоря».

Єпископа Григорія Хомишина радянська влада заарештувала двічі. Перший раз 15 квітня 1939 року і 1945 року – вдруге, майже одночасно з усіма Владиками УГКЦ. 28 грудня 1945 року після восьми місяців фізичних і моральних тортур у Лук'янівській в'язниці в Києві перестало битися його серце. Під час візиту 2001 р. Папи Івана-Павла II в Україну єпископа Станіславівського Григорія Хомишина долучили до лику блаженних.

Минають роки, а його голос і по сьогодні закликає нас любити Бога та поширювати любов у нашому народі:

«Ми мріємо про Україну, нею зайняті наші гадки, наші бажання і стремління... Шукаймо Божого Царства в нас самих, стараймося те Боже Царство, його засади і права поширювати і примінювати в житті нашого народу. Тоді будемо переконані, що Христос не забуде про нашу земну державу».

«...Сиплемо пропам'ятні могили, ставимо на них хрести. Уважаймо однак, щоб вони не були для нашої слави, але для прославлення Ісуса Христа, бо інакше ми готові висипати могилу для цілого народу. Нехай ті хрести нам пригадують, що наш нарід має понести гідно свій хрест, що має понести жертву Ісуса Христа, бо тільки в святій жертві, тільки в хресті — Воскресіння» (24 жовтня 1941 р. Б.).

За Спасителем — зі своїм хрестом!

У неділю, 25 березня, о 14:00 год. в Івано-Франківську від храму Царя Христа монастиря оо. Василіян, що на вул. Незалежності 181 (мікрорайон Майзлі), пройде загальноміська Хресна Дорога центральними вулицями міста. Як і в попередні роки, основним наміром ходи буде молитва за мир та спокій в Україні.

Хресну Дорогу очолить Архієпископ і Митрополит Івано-Франківський Кир Володимир Війтишин спільно з духовенством Архієпархії та мирянами.

Щиро запрошуємо мешканців та гостей міста долучитись до спільної молитви у розважаннях над Страстями Христовими.

Коли каміння промовляє

23 березня у Дем'яновому Лазі поблизу Івано-Франківська відбудеться перепоховання 134 жертви комуністичного режиму. У серпні 2017 року їх виявили поруч з єврейським кладовищем в Івано-Франківську працівники «Прикарпаттяобленерго», які прокладали кабель. Тіла жертв терору НКВС 1939-1941 років XX ст. були зариті в три неглибокі траншеї.

Продовження на стор. 2

Коли знайду я час, щоб думати про Бога?

Багатьом людям здається, що зі смертю все закінчується. Кожні п'ять секунд у світі хтось народжується, а хтось помирає. Людина народжується і росте на радість батькам.

Продовження на стор. 3

★ Цей тиждень в подіях

23 березня 1919 р.

у місті Ходорів Львівської області народилася Блаж. сестра Тарсикія (Ольга Мацьків), СНДМ. Беатифікація відбулася 27 червня 2001 р. за участі папи Івана Павла II.

25 березня 1867 р.

у с. Гадинківці Гусятинського району на Тернопільщині народився Блаж. свщмч. Григорій Хомишин — видатний релігійний, громадський, політичний діяч Галичини першої половини XX ст.

25 березня 1944 р.

в печарі табору смерті Майданек (Польща) було спалено о. Еміліяна Ковча. Беатифікація відбулася 27 червня 2001 р. за участі папи Івана Павла II.

27 березня 2011 р.

у Патріаршому Соборі Воскресіння Христового у Києві відбулася інтронізація Глави і Отця УГКЦ Блаженнішого Святослава.

За життя!

Спинись на мить! Хай він побачить сонце

стор. 5

Віра і марновірство

Як повинен християнин ставитись до сновидінь?

стор. 6

Великопосне

Екологічний іспит сумління

стор. 7

10 порад від Папи Франциска на кожен день:

1. НЕ ПЛІТКУЙТЕ
(Перед пліткуванням християнин має прикусити собі язика!)
2. ДОІДАЙТЕ
(не викидайте їжу, діліться з голодними)
3. ЗНАЙДІТЬ ЧАС ДЛЯ БЛИЗЬКИХ
(не виправдовуйтеся зайнятістю)
4. РОБІТЬ ПОКУПКИ СКРОМНІШЕ
(не будьте споживачами і матеріалістами)
5. БУДЬТЕ ВІДКРИТИМИ ДО ПОТРЕБУЮЧИХ
(використовуйте будь-які можливості до благодійності)
6. НЕ ЗАСУДЖУЙТЕ І НЕ КРИТИКУЙТЕ
(виявляйте терпіння і розуміння)
7. ПРИМИРІТЬ ВОРОГУЮЧИХ
(будьте людиною діалогу та зустрічі)
8. НЕ БІЙТЕСЯ ПРИЙМАТИ ВАЖЛИВІ РІШЕННЯ
(довіряйте Господу у всьому)
9. МАЙТЕ ЗВИЧКУ ПРОСИТИ У ГОСПОДА
(Він підкаже, що для тебе краще, але ти повинен слухати і робити так)
10. БУДЬТЕ ЩАСЛИВИ!
(радість – це ознака християнина: у стражданні, випробуваннях і навіть у переслідуванні)

★ 3 життя УГКЦ

■ Церква в Україні

□ 14-15 березня на запрошення Конференції Єпископату Польщі та Католицької Інформаційної Агенції з офіційним візитом до Польщі прибув Блаженніший Святослав, Глава УГКЦ. У програмі візиту Предстоятеля УГКЦ: зустрічі з ієрархами Римо-Католицької Церкви, представниками влади, журналістами ведучих церковних і світських часописів та телебачення. Також Голова Конференції Єпископату Польщі висловив вдячність Глави УГКЦ за старання у справах польсько-українського примирення.

Зокрема Предстоятель УГКЦ зустрівся з колишнім архієпископом Краківським, секретарем св. Івана Павла II кардиналом Станіславом Джівішем, щоб подякувати йому за його вступне слово до книжки-інтерв'ю «Діалог лікує рани». Кардинал сердечно привітав Главу УГКЦ і висловив своє задоволення з того, що Блаженніший Святослав довірив йому написання вступу до дуже актуальної книжки.

□ 15 березня у Марійському духовному центрі Зарваниця відбулася V урочиста церемонія нагородження орденом «За спасіння життя» імені академіка Леоніда Ковальчука. Орденом нагороджено Андрія Трусова із Чорткова (посмертно), який загинув, рятуючи дитину влітку минулого року; громадську організацію ASAP Rescue, що займається проведенням рятувальних операцій під час катастроф та небезпечних ситуацій; український волонтерський медичний батальйон «Госпітальєри», що бере участь у війні на сході України (за час діяльності врятовано понад дві з половиною тисячі українських бійців); громадську орга-

нізацію «Колиска життя» з Тернополя, яка надає кризову допомогу вагітним жінкам та їхнім чоловікам. Відзнаку також отримали Річард та Ольга Гарейчуки, які є засновниками громадської Організації «Армії SOS Канада», засновник реабілітаційного центру БО «Допоможи собі сам» Сергій Куршаков, доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри хірургії Одеського національного медичного університету Володимир Грубнік та студент з Тернополя Володимир Скиба, який врятував людину, що тонула.

□ 15 березня в рамках офіційного візиту в Україну Президент Австрії Александер ван дер Беллен разом із делегацією прибув в Український католицький університет. У приміщенні Центру Шептицького він читав лекцію про досвід Австрії та ділився враженнями від перебування в УКУ.

□ 25 березня 2018 року УГКЦ з благословення Отця і Глави Церкви Блаженнішого Святослава приєднується до французької ініціативи молитися під покровом Діви Марії за мир у країнах Близького Сходу та в Україні.

Зокрема, до ініціативи молитися за мир приєдналися християни Іраку, Сирії, Єгипту, Лівану, Святої Землі, Румунії, Індії, Ефіопії, України тощо, а також у Франції.

25 березня вибрали невідповідно. Це буде одна з неділь Великого посту. Цей день є Квітною неділею у Франції, а в православних — святом Благовіщення, дуже шанованим на Близькому Сході, особливо в Лівані.

★ Пам'ять

КОЛИ КАМІННЯ ПРОМОВЛЯЄ

У суботу, 23 березня, у Дем'яновому Лазі відбудеться перепоховання 134 жертви комуністичного режиму. У серпні 2017 року їх виявили поруч з єврейським кладовищем в Івано-Франківську працівники «Прикарпаттяобленерго», які проклали кабель. Поблизу єврейського кладовища було поховано 134 скелетовані трупи людей. 70 з них належать жінкам. Ще два — дітям. Тіла жертв терору НКВС 1939-1941 років були зариті в три неглибокі траншеї.

На прес-конференції, яка була присвячена цьому перепохованню, Митрополит Володимир зазначив: «Немає нічого таємного, як вчить нас Святе Письмо, що не стало б явним».

Обличчя учасників зустрічі були переповерхнені німим жахом, особливо, коли судмедексперт Омелян Левицький розповів про деталі жорстоких тортур закатованих українців.

Це все наводить на певні роздуми, адже, незважаючи на те, що минуло уже понад 70 літ, наша земля продовжує говорити до нас через постійні розкопки такого характеру. Тільки за роки незалежності це вже третій подібний випадок. А скільки ще таких «братських» могил є не лише в нашій області, але й по цілій Україні?

Однак особисто мене вразило інше: серед речей, які експерти розкопали, поряд з останками, є чимало речей релігійного вжитку. Це свідчить про те, що наші предки навіть в часи атеїстичного режиму не боялися свідчити Христа, можливо, як і відомі Церкві ранньохристиянські мученики.

Слушно запитав на прес-конференції наш Митрополит: «За що були вбиті ці люди? За те, що були християнами? Українцями? Патріотами?».

Серед знайдених останків є як мінімум 2, які належать дітям — 8 та 16 літ. Чи їх також можна класифікувати під гриф «ворог народу»? — це одне запитання, на яке важко дати відповідь.

Також серед жертв є тіло, яке ідентифікують священнослужителю УГКЦ о. Степану Цибуху родом із с. Острів Галицького району. А це вже вкотре засвідчує ту просту істину, що пастир, як вчить Папа Франциск, «має пахнути своїми вівцями». Зрозуміло, що о. Степан не чув того повчання, але добре знав, що священнослужитель, вибраний з народу, має бути із народу всюди. І навіть — в момент смерті. Особливо — в момент смерті.

Цікаво, що в радянських записках енкаведистів священників зараховували до військовополонених. Виникає питання: чому, адже вони не носили

та не використовували зброї? Можливо, той диявольський режим чітко відчував, що той, хто в ім'я Христове прощає гріхи, причащає вірних, хрестить дітей, ховає покійників, є завжди зі своїми людьми.

Мені важко сказати, чи був о. Степан для всіх невинно убитих 133 осіб парохом? Цілком можливо, що вони навіть ніколи не зналися. Але факт залишається фактом: він був з ними і, ризикнувши припустити, не одному в останню мить їхнього життя в ім'я Христа відпустив гріхи.

О, як же часто ми забуваємо про те, ким є для нас наші душпастирі! Часто ми вважаємо їх простими людьми (по факту так воно і є). Однак, чи проста пересічна людина, може подати нам Євхаристійного Христа? Очевидно, що ні.

Цими вихідними в Івано-Франківську, швидше за все, буде оголошена жалоба. Наша Церква, наша влада закликають людей взяти участь у поминальних богослужіннях. І ці богослужіння плавно перейдуть в неділю, коли ми цілою нашою миською громадою та гостями міста вийдемо, щоби вулицями Івано-Франківська пройти Хресну Дорогу. Як і в попередні роки, вона буде присвячена єдиному воланню до Господа — миру в Батьківщині нашій Україні.

Долучімося до цих заходів, бо ж дуже добре є віддавати останню шану покійним, але ще краще — молитися, щоби ця трагічна сторінка нашої історії більше ніколи не мала місця.

«Якщо вони замовкнуть, — повчав Христос, — каміння буде говорити» (Лк. 19, 40). Це каміння, ця земля вже промовляє до нас через невинно убитих синів та дочок нашої України, які й в останню свою путь несли ті християни-медальйончики і з молитвою на устах падали до братських могил.

Та чи ми, їхні нащадки, наслідуюмо їхню віру, їхній патріотизм, їхню героїську жертву? Питання залишається відкритим.

д-н Володимир ЛУКАШЕВСЬКИЙ

■ УГКЦ у світі

□ В неділю, 18 березня, як і кожного року, у четверту неділю Великого Посту відбулася проща українських іммігрантів в Італії до копії гроти Люрдської Богородиці, що в північноіталійському містечку К'ямпо.

Очолив прощу владика Діонісій (Ляхович), Апостольський візитатор для українців греко-католиків в Італії.

Проповідник пристосував недільну євангельську картину, коли апостоли не змогли вигнати злого духа з хлопця, до сучасної культури, яка позначається загальною апостазією, відходом від віри, глухістю на голос Божий. Після Літургії архиєрей уділив благословення кожному паломнику, а проща завершилася молитвою на Хресній дорозі.

□ В неділю, 18 березня, громада української греко-католицької єпархії Покрови Пресвятої Богородиці в Аргентині на чолі із своїм Владикою Даниїлом (Козлінським) відбула щорічну традиційну прощу до Марійського відпустового міста Люхан, як одного з найбільш шанованих християнами Південної Америки храму базилики Богородиці у провінції Буенос-Айрес. У чисельній присутності вірних Божественну Літургію очолив Владика Даниїл. У проповіді єпарх закликав вірних не будувати егоїстичних амбіцій, а працювати задля розбудови Царства Небесного, а на євангельському прикладі єпископ розповів, як ми повинні в нелегких обставинах служити один одному.

★ Роздуми про вічне

Багатьом людям здається, що зі смертю все закінчується. Кожні п'ять секунд у світі хтось народжується, а хтось помирає. Людина народжується і росте на радість батькам. Скільки лише віти родичам, коли немовля починає говорити свої перші слова або робити перші кроки! Згодом дитина вирушить перший раз у перший клас. Не оглянувшись батьки, як їхнє дитинча стане юнаком, завершить школу, можливо університет, здобуде якусь професію, пройде кризові моменти молодості, одружиться, народить їм внуків. Хтось залишиться бідним, а хтось розбагатіє. Хтось буде здоровим, а хтось хворітиме. Одні й другі старіють і нарешті помирають. Похорон, цвинтар, і рік за роком пам'ять про них пригасає. На цвинтарі вже хрест похиляється та падає, і пам'ять щезає. І нічого більше не залишається...

І як би людина не намагалася відгородитися від цих роздумів, все ж вони регулярно до нас повертаються. Когось такі роздуми наштовхують на думку про те, що ти ще замолодий про це думати. Іншим — дають поштовх не зупинятися на досягнутому, часу обмаль... Третім — просто промовляють: «Їж і пий, бери від життя максимально, бо завтра ти помреш» (пор. 1 Кор. 15, 32).

І лише дехто, незважаючи на свій вік, стан здоров'я, освіту, соціальний та економічний статус, входить вже тут і тепер у передсмак вічності. Це ті люди, які, навчаючись, одружуючись, працюючи, радіючи чи страждаючи, роблять це разом з Богом і в Бозі. Святий апостол Павло закликає християн: «Моліться безперестанку» (1 Сол. 5, 17). Самозрозуміло, що не мав він на увазі, щоб ми 24 години на добу були з молитовником чи вервичкою у руках. Така безперестанна молитва — це радше усе своє життя проводити з думкою і глибоким пережиттям присутності поруч люблячого Бога. З Ним ми входимо в таїнственну історію спасіння людини, де минуле, теперішнє і майбутнє набирає «вічного тепер».

Після хрещення в Йордані Євангелія пишуть, що Святий Дух повів Ісуса в пустелю. Ісус у хрещенні вже «вирішив» своє майбутнє. Читаючи текст Святого Письма, ми не отримуємо враження, що Він сорок днів і ночей застановлявся над своїм минулим. То про що Він молився? Вистачає послухати Його слова: «Написано: чоловік житиме не самим хлібом, а кожним словом, що виходить з уст Божих», «Написано також: не будеш спокушати Господа Бога твого», «Геть, сатано!

КОЛИ ЗНАЙДУ Я ЧАС, ЩОБ ДУМАТИ ПРО БОГА?

Написано бо: Господу Богу твоєму, поклонися і йому єдиному будеш служити». Іншими словами, Ісус показує нам, як Він буде жити сьогодні своє майбутнє, яке він прийняв у минулому.

А для нас це означає, що наші роздуми не повинні переважати над тим, ким ми були, ані над тим, ким ми хотіли б бути, але над тим, ким ми є сьогодні!

Прийнявши Бога одного разу до нашого серця, ми вже вирішили тоді наше майбутнє: ми стали Божими вибраними, народом святим, дітьми Божими. Наше майбутнє, наша вічність вже нам відкриті! Залишається, однак, одне питання: як цю вічність жити сьогодні, у наш час і в наших обставинах! Як?

І нічого нечистого не може зайти до царства любові, до царства небесного. Мусить спалитись всяке закриття, всяке самолюбство і гордість, мусить все проститись, щоб було повне сопричастя любові між усіма тими, що у вірі спочили.

Відхід з цього світу, смерть — це перехід, пасха. Смерть не є нашим ворогом, а сестрою, яка запровадить нас до того, «чого око не бачило й вухо не чуло, що на думку людині не спало, те наготував Бог тим, що його люблять» (пор. 1 Кор. 2, 9).

Звернімо увагу, як після відрізання пуповини припиняється тілесний зв'язок з матір'ю, а з ним — і пожива для дитини. Згідно з біологічними законами, мала б наступити смерть для дитини. Але ця нова особа у лоні матері досягла вже такого рівня, що

«Моліться безперестанку» (1 Сол. 5, 17).

вона з попереднього етапу може вийти до більш досконалого життя і харчуватися самостійно. Після внутрішньоутробної темряви дитина вперше зустрічається з яскравим світлом.

Щось схоже відбувається і в нашій земній мандрівці. Так само і тут настає момент, коли ми вже не маємо потреби бути прив'язаними пуповиною до матері-землі, яка годувала нас, а сонце зігрівало нас своїм світлом. І усе на цій землі підкреслювало нам точну програму Творця для того, щоб було можливим життя. Достатньо поглянути лише на розміщення одного сонця. Невеличка, декількох відсоткова похибка в його розміщенні, трохи, зовсім небагато, вище або нижче і на Землі був би або вогонь, або тотальний льодовик... Перелік схожих речей як в макрокосмосі, так і в нашому мікрокосмосі, якими захоплюються науковці, міг би містити довгі томи. Усе влаштовано на нашій землі так, щоб тут було можливим життя.

Проте приходить час, коли у момент смерті ми народжуємося до третього етапу нашої мандрівки — життя вічного, виходячи поза межі земного простору і часу. Якщо правильно збагнути це, то смерть не є більше для нас ворогом. Так, вона несе нам своєрідний сум, бо тимчасово розлучає нас із рідними. Але це лише тимчасово!

Цікаво зауважити і таке, що всі, хто пережив так звану клінічну смерть, не важливо, в якому б куточку земної кулі це трапилось, вони завжди розповідають ту ж саму історію: неймовірно сяйво в кінці тунелю і небажання повертатися назад, на землю.

На завершення непростих роздумів пропоную до теми цікаву й доволі жартівливу притчу:

В утробі вагітної жінки розмовляють два близнюки: один з них — віруючий, інший — невіруючий.

Невіруюче немовля: «Ти віриш в життя після пологів?».

Віруюче немовля: «Так, звичайно. Всім зрозуміло, що життя після пологів існує. Ми тут для того, щоб стати сильними і готовими до того, що нас чекає потім».

Невіруюче немовля: «Це дурість! Жодного життя після пологів бути не може! Ти можеш собі уявити, як таке життя могло б виглядати?! Я не вірю в це!»

Віруюче немовля: «Я не знаю всі деталі, але я вірю, що там буде більше світла і що ми будемо самі ходити і їсти своїм ротом».

Невіруюче немовля: «Яка нісенітниця! Неможливо самим ходити і їсти ротом! Це взагалі смішно! У нас є пуповина, яка нас живить. Неможливо, щоб існувало життя після пологів, тому що наше життя — пуповина — і так вже дуже коротка».

Віруюче немовля: «Я упевнений, що це можливо. Все буде просто трохи по-іншому». Невіруюче немовля: «Але ж звідти ще ніхто ніколи не повертався! Життя просто закінчується пологами. І взагалі, життя — це одне велике страждання в темноті».

Віруюче немовля: «Я точно не знаю, як виглядатиме наше життя після пологів, але у будь-якому випадку ми побачимо маму і вона поклопочеться про нас».

Невіруюче немовля: «Маму? Ти віриш у маму? І де ж вона знаходиться?»

Віруюче немовля: «Вона скрізь доволі нас, ми в ній перебуваємо і завдяки ній рухаємося й живемо, без неї ми просто не можемо існувати».

Невіруюче немовля: «Повна нісенітниця! Я не бачив жодної мами, і тому очевидно, що її просто немає».

Віруюче немовля: «Не можу з тобою погодитися. Адже інколи, коли все навкруги затихає, можна почути, як вона співає, і відчуття, як вона гладить наш світ. Я твердо вірю, що наше справжнє життя почнеться лише після пологів. А ти?»

о. Іван СТЕФУРАК

★ Світ святих

Великий Піст — духовна весна

«Постом я називаю не тільки стриманість від страв, але щось більше — стриманість від гріхів. У пості перебуває страх Божий, а плоди його — святість, непорочність, довір'я до Бога, Небесне Царство, життя вічне.

Можна багато постити і не одержати за це нагороди. Чому? Бо,

стримуючись від їжі, не здержувалися від гріхів. Не їли м'яса, а з'їдали дома бідних. Не впивалися вином, а п'янили злою похиттю. Проводячи весь день без їжі, перебували на сороміцьких видовищах... Яка користь із посту, коли ти позбавляєш тіло дозволеної законом їжі, а душі даєш протизаконну поживу?»

(св. Іван Золотоустий).

«Вступивши, браття, у духовний піст, не вимовляймо облудних слів і не даваймо братові нагоди до спотикання, а, запаливши покаєнням світильник душі, зі сльозами кличмо до Христа: «Чоловіколюбче, прости нам наші гріхопадіння».

(св. Іван Золотоустий).

«Звершуймо піст не лише стриманістю від страв, а й усуненням усяких тілесних пристрастей. Підкоряймо тіло, щоб не панувало над нами, і удостоїмось причастя Агнця — Сина Божого, що добровільно дав себе у жертву для спасіння світу. І будемо духовно святкувати воскресіння Спасителя з мертвих, а, піднявшись на висоти, звеселятимемо Чоловіколюбця світлістю чеснот і добрих діл».

(св. Іван Золотоустий).

★ До 160-річчя з часу об'явлень у Люрді

Феномен об'явлень Богородиці

Релігійзнавці світу поставили собі за мету створити образ Божої Матері на основі її об'явлень. Але це було не так просто. Діва Марія об'являлася в різноманітних образах. Упродовж історії людства візйонери залишали різні спогади про зовнішність Богородиці. Залежно від географічної місцевості і культурних традицій народу Вона з'являється то як арабка, чи індіанка, європейка, мексиканка, і навіть з чорним обличчям. Такою вона зображена на чудотворній іконі в польському місті Ченстохова, саме до такої ікони любив молитися папа Йоан Павло II, тобто Кароль Войтила. І до такої чудотворної ікони безперестанку ідуть паломники у наш прикарпатський Гошівський монастир, де перебувають отці-Василіяни.

А в регіоні Калабрія, що на півдні Італії, щороку відзначають свято Madonna Nera» (Богородиця з чорним обличчям), яке виливається в грандіозні процесії з участю сотень тисяч людей, традиційних масок і вуличних спектаклів.

Чи вдалося теологам світу створи-

ти загальне уявлення про Діву Марію? Так. Завдяки численним свідченням візйонерів. Її зріст приблизно 165 сантиметрів. Молода, не більше 20 років. Розмовляє різними мовами, навіть діалектом. Одягнута переважно в довгу блискучу сріблясто-сіру сукню, з-під білосніжної накидки виглядає чорне кучеряве волосся. Вражають очі. Візйонер з Меджугор'я Яків Коло свідчить: «Не досить сказати, що вони блакитні, тому що в очах Матері Ісуса Христа відбита невимовна краса, вся доброта матері, вся любов матері, все те гарне, що матір може бажати для своєї дитини». Велика любов. Аж до сліз.

Українські емігранти в Італії добре знають ім'я авторів багатьох книг про феномен об'явлень Богородиці. Зокрема, отця Лівія Фанзагі і публіциста Паоло Брозіо. Перший — монах, від-

даний марієць, фундатор і директор «Радіо Марія», котрий з допомогою

пожертвуваль людей доброї волі (реклами ця радіостанція не транслює ніколи, бажаючи зберегти повну свободу), зумів поширити інформаційне поле на 5 континентів, у 76 країн світу з цілодобовим мовленням. Ведеться воно і в Україні, зокрема в Києві, Вінниці, Житомирі та інших містах.

Другий — журналіст Паоло Брозіо, котрий, побувавши вперше в Меджугор'є, у 52-річному віці навернувся, отримав духовне зцілення і тепер повністю присвятив себе справі прослави імені Матері Божої. «Мені соромно зізнаватися, що попереднє своє життя я буквально спалив. Алкоголь, сумнівні товариства, азартні ігри — все це спустошило мене. Одного разу у найтяжчу хвилину мого життя я опустився на коліна і з моїх уст мимоволі прозвучало: «Аве Марія...». Ця молитва врятувала мене. Я поїхав до Меджугор'я. Там зустрів Ту, Котра звільнила мене від усього цього. І нехай пізно, однак я розпочав нове життя».

Марія ЧОРНЕНЬКА
Італія

★ Великопопсе

Хресна Дорога у Калуші

У четверту неділю Великого Посту центральними вулицями Калуша традиційно пройшла молитовна Хресна Дорога. Розважання цьогорічної Хресної ходи вулицями Калуша стосувалися соціального служіння християн стосовно найбільш потребуючих членів суспільства.

У розважаннях на стаціях наголошувалося на тому, що кожного колись судитимуть за ділами милосердя до ближніх. Калушани й гості міста також роздумували над тим, що в кожній безпритульній дитині, у кожному безхатьку, у кожній самотній літній людині, у кожному абортваному немовляті терпить Страсті Господь Ісус.

Незважаючи на сильні снігопади, цьогорічна Хресна хода була, як і в попередні роки, досить велелюдною. Пройтися дорогою терпіння, страждань і смерті Ісуса Христа прийшло чимало вірян різного віку. До речі, навіть найстарші калушани не пам'ятають, щоб коли-небудь у місті Хресна Дорога проходила в таку снігову заметіль. Проте особлива погода сформувала особливий дух у серцях учасників цього молитовного дійства. А низька температура й пронизливий вітер нагадали про всіх тих ближніх, для яких голод і холод — це щоденні реалії.

Декан Калуський УГКЦ о.-митр. Михайло Бігун, який разом із кондека-

нальними священиками очолив молитовну ходу, зазначає, що за понад 40 років його священства такої сніжної Хресної Дороги не пам'ятає.

Хресна хода у Калуші традиційно розпочалася від храму св. Архистратига Михаїла, пройшла майданом Шептицького, площею Героїв, продовжилася вулицями Грушевського, Винниченка, проспектом Лесі Українки, бульваром Незалежності та вулицею Євшана.

У ній взяли участь представники місцевої влади на чолі з міським головою Ігорем Матвійчуком. Від стації до стації хрест несли військовослужбовці, поліція, освітяни, медики, соціальні працівники, тобто представники різних сфер діяльності міста.

Транспорт для мобільного озвучення Хресної ходи надала мережа фотосалонів «Сако».

Дарія ОНИСЬКІВ,
прес-секретар товариства
парафіяльних волонтерів, м. Калуш

★ Вісті з парафій

Духовне свято у Лецівці

У часі Великого Посту кожна людина шукає можливості, щоб перепросити Бога, пробачити ближньому, подякувати за прожиті дні та за отримані ласки.

Вже другий рік у одному селі Рожнятівського району в церкві вірним уділяються три Святі Тайни: сповідь, причастя, соборування. Отці Перегінського деканату оголосили по церквах, що 17 березня 2018 року у с. Лецівка відбудеться Служба Божа, на якій віряни зможуть висповідатись, причаститись та отримати тайну соборування.

Село Лецівка, що розкинулось посеред гір, маленьке, але дружнє. Багато років тому жителів села було вивезено у чужі краї, але з плином часу люди, які щиро любили і дорожили

рідною землею, повернулися додому й почали «піднімати» село. Кілька років тому церкву розширили, а влітку 2017 року у храмі встановили теплу підлогу. Тепер парафіянам у церкві тепло і затишно. Особливий дух витає у храмі, тут приємно перебувати, відчувається злука з Богом. Варто зазначити, що у селі живуть винятково християни, тому кожної неділі та свята церква переповнена.

17 березня Святу Літургію служило 8 священиків. Окрім місцевих вірних, у храмі також були мешканці сіл Дуба,

Дубшара, Підлісся, Вільхівка, Перегінське, Ріпне. Після Служби Божої отець Микола зазначив, що Великий Піст є духовною весною, отож ми отримуємо весняний духовний букет із трьох Святими Тайнами. Також отець побажав усім парафіянам повірити у Божу благодать та оздоровитись. Після його слів присутні священики провели освячення та чин соборування. Кожна людина отримала Боже благословення, оздоровлення, ніхто не почувався втомленим після чотиригодинного перебування у храмі, кожен із подякою Богові повернувся додому. Маємо надію, що

ця традиція не зникне, а, навпаки, буде появлятися і в інших церквах.
Уляна ЧОПЕЙ.

★ За життя!

Спинись на мить! Хай він побачить сонце...

У Богородчанській ЦРЛ була проведена година роздумів, присвячена дню пам'яті абортіваних дітей. На неї були запрошені лікарі акушер-гінекологи, акушерки АЗПСМ, учениці 10-11 класів обох шкіл смт. Богородчани, медичні працівники ЦРЛ.

Захід був проведений в актовому залі лікарні, де знаходиться духовний острівець медиків — капличка Господнього Вознесіння.

Материнство... Святе і прекрасне. Оспіване поетами, увічене художниками у всіх народів і у всі віки. Материнство... Божий дар. Ще Великий Кобзар писав: «Нічого кращого немає, як тая мати молодая з своїм дитяточком малим».

На жаль, сьогодні чомусь ці слова втрачають свою значимість і величність, здебільшого в сім'ях одне або двоє дітей — і все. Чому? Тому, що тепер так прийнято, тому, що так легше, тому, що тоді для власного життя є набагато більше часу. І гинуть невинні немовлята ще у лоні матері. Гинуть не десятками, а сотнями, ще не народившись. Найстрашніше те, що

смертний вирок підписують їм найрідніші люди — батько і мати.

В заповіді св. Матері Терези сказано: «Аборт вбиває мир, любов та родинну гідність. Абортация нищить і забиває. Кожна дитина є створена Богом і призначена для великих справ. Має ПРАВО на життя. Коли ж матір має право забивання своєї власної дитини, то чи ж не можуть робити цього інші люди собі навзаєм? Аборт — це зачаток зла на землі».

Про аборт, як операцію із своїми наслідками і ускладненнями, присутнім розповіла завідувача акушерсько-гіне-

кологічним відділенням ЦРЛ Боднар Г.Д., зацентрувавши увагу на найстрашнішому ускладненні — безплідності.

Переривання вагітності є тяжким злочином супроти Бога. Позиція Церкви щодо абортів нам відома. Другий Вселенський Ватиканський Собор за Папи Павла VI дуже строго засудив переривання вагітності.

На сьогоднішній день священикам делеговане право відпускати гріх абортів. Про гріх абортів, про відлучення гріха абортів з присутніми вів розмову капелан ЦРЛ о. Михайло Момот.

В день пам'яті абортіваних дітей по церквах відправлялися Хресні дороги ненародженого. З такою Хресною дорогою до присутніх завітали члени молодіжної спільноти ім. Григорія Хомишина УГКЦ св. Івана Богослова смт. Богородчани.

14 стацій Хресної дороги. 14 раз лунає крик про допомогу ненародженого

дитяти. 14 раз засвічувалися свічки й гасли, як убите в лоні матері життя. В очах присутніх блищали сльози. А дехто їх просто не витирив, коли вони текли по щоках...

Душа й тіло розвиваються в гармонії. При аборті тіло позбавляється ніби від «чогось» зайвого. А душа? Хто подумав про душу тієї жінки, котра зробила аборт? Душа її плаче, кричить, б'ється, але вже пізно. І розвиваються у жінок неврози, депресії. Про це добре знають психологи, котрі працюють з такими жінками. Тому їхні зусилля насамперед спрямовані на розмову з жінками до вчинення необдуманого дії, вчинку.

Про душевний стан жінок, котрі зробили аборт, поділилася своїми міркуваннями психолог ЦРЛ Дем'яник М.

Відповідальними за скоєння гріха абортів є не лише мама, а й батько дитини, рідні, медики, друзі. Усі, хто, на жаль, не зміг підтримати жінку, просто сказати їй: «Не бійся! Народжуй! Нічого у світі не вартує більше, аніж життя».

Тож підтримаймо тих переляканих мам, які не знають, як сприйняти небажану вагітність. Допоможім іншим вибрати життя, тому що ми покликані його боронити, поважати, адже його дає Всевишній і не нам його забирати.

Часто для того, щоб уникнути трагедії, потрібно так мало... Людської небайдужості.

М. ТЕРЕШКО.

★ Школа і Церква

До Господа — через молитву

Людське життя... Неповторне і звичне, радісне і сумне, сповнене глибоких переживань...

Люди, їх мільйони... Всі вони зовсім різні і чимось неповторні. Вони — мов ті зорі на небі, що горять своєрідним світлом. Люди є дітьми Божими, а Бог є Світлом. Ми як Творіння Бога, повинні нести Світло по всій Землі і донести його до найтемніших куточків, щоб освітити їх, допомогти іншим пізнати Бога.

В обласній бібліотеці для юнацтва відбулося заключне засідання спільного проекту «До Господа — через молитву і пісню» Івано-Франківського академічного ліцею-інтернату обласної ради та молодіжного клубу духовного спілкування «Вервиця».

Саме любов Божа, життя у Бозі, християнські цінності та чесноти, час

Великого Посту і страждання Ісуса Христа — це все було висвітлено у виховному заході «Люблю тебе всім серцем, Боже», який підготували та провели вихователі 11-х класів Світлана Яцишин, Ірина Купчак, Тарас Галян у творчій співпраці з бібліотекарем читальної зали обласної бібліотеки для юнацтва Тамарою Цісельською, ректором Іва-

но-Франківської духовної семінарії ім. св. Іосафата о. Олесем Будзяком та семінарійним гуртом «Путь».

Слова любові до Господа та ближніх, інсценізація твору «Молитва матері» у виконанні талановитої молоді ліцею, духовні пісні гурту «Путь», учнів та педагогів зачепили струни сердець присутніх.

До уваги присутніх бібліотекар читального залу, керівник молодіжного клубу духовного спілкування «Вервиця» Тамара Цісельська презентувала бібліотечну виставку «Духовна скарбниця наших сердець».

Бог — це любов, Бог — милосердя, Бог — єдність, Бог — молитва за нас, за мир, за Україну. Віримо, що Господь не залишить нас, вислухає всі наші молитви і благословить на щасливе майбутнє. Тільки духовність людей, їх беззастережний патріотизм — саме ці чинники можуть бути надійною та головною запорукою міцності Української держави.

Світлана ШАГАН.

★ Таланти

Вишивальниця з Верховинщини

Марія Миронюк з села Голови Верховинського району Івано-Франківської області з дитинства не може ходити, але наділена особливим талантом — вишиванням ікон. А 19 грудня — не тільки день святого Миколая, але й день її народження. Про свій талант вона скромно погодилась розповісти читачам «Нової Зорі».

— Як у Вас з'явилась любов до вишивання?

— Малою я дивилась, як вишиває мама. Коли майже закінчувалась нитка, мати її відрізала і віддавала мені. Для мене це була велика радість. Ті маленькі ниточки (та ще й різних кольорів) були моїм найбільшим скарбом, я їх складала в якусь коробочку і кожний день переглядала. У 12-річному віці мати дала мені клаптик полотна і показала, як вишити хрестик. Найперше, що я сама вишила, — це серветки, потім — накидки на подушки (з квітами, звірятками), а згодом — дві картини

«Осінь» та «Різдвяна ніч», а також великодній рушник.

— Коли Ви почали вишивати ікони? Можливо, Вас хтось надихнув?

— Першу вишиту ікону, яку я побачила, вишила сусідка, це ікона Божої Матінки з Ісусиком на руках. Вона мені так сподобалась, що я попросила собі відшити. Мені тоді було 17 років. Саме Васирина Іванівна мене й надихнула на подальше вишивання ікон. Маю три вишиті ікони — Божої Матері з Ісусиком на руках, Воскресіння, Святе Сімєйство.

— Що Ви відчуваєте, коли вишиваєте ікони?

— Коли вишиваю ікону, відчуваю радість, спокій, руки рухаються все швидше.

— Скільки часу займає виконання однієї роботи?

— Півроку, а то й більше. На даний момент вишиваю ще один великодній рушник, але не знаю, чи встигну до Великодня.

— Пані Маріє, у Ваших вишивках присутня лише релігійна тематика?

— Ні, вишиваю також гуцульські сорочки, серветки з квітами та орнаментом, рушники. Планую вишити картини чотирьох пір року.

— Чи у Вас є ще якісь захоплення?

— Якщо це можна назвати хобі, то я виготовляю з бісеру намисто, браслети, люблю в'язати спицями, шити одяг для м'яких іграшок, вирощувати кімнатні рослини. Хоч мати теплицю, щоб посадити різні екзотичні фрукти. Раніше я писала вірші, а ще — малювала.

Люди з обмеженими можливостями не вважають себе іншими для світу, навпаки, роблять його кращим. Завдяки їх старанням з'являються визначні досягнення у різних сферах життєдіяльності. До речі, одну зі своїх ікон п. Марія поофірувала до місцевої церкви.

Розмовляла Світлана ТИМЧУК,
студентка факультету
журналістики Прикарпатського
національного університету

★ Віра і марновірство

Як повинен християнин ставитися до сновидінь? Чи можна вірити снам?

«Снився мені сон, і занепокоївся дух мій, щоб пізнати той сон»

(3 Книги пророка Даниїла)

З переходом на «літній» час (25 березня) нам видається, що ми втрачаємо годину дорогоцінного сну.

Третину життя ми проводимо уві сні. Французький письменник Гі де Мопассан стверджував, що «ліжко — це все наше життя; тут ми народжуємося, тут ми вмираємо». Люди, які через певні обставини були позбавлені сну, потерпали від цього значно більше, ніж, припустимо, від голоду: втрачали здатність вирішувати найпростіші розумові завдання і божеволіли. Насильницьке позбавлення сну використовували в різні часи як метод знущання і тортур над людиною.

Сон без сновидінь — неповноцінний. Існує китайська приказка: що накопичилося у серці — розпихав уві сні. А відомий грецький філософ Платон сказав: «Добрі люди — це такі, які задовольняються снами в той час, як інші діють». Сновидіння аж ніяк не перешкоджають повноцінному сну. Вони ніби вартові, посередники між світом наших таємних почуттів і світом почуттів, підпорядкованих нашій свідомості. Завдяки сну можемо дізнатися про себе багато такого, чого не хочемо знати, перебуваючи за межами сну (при повній свідомості). Сон не є до кінця беззмістовним — у кожному сні, як стверджує Зигмунд Фрейд, проявляється потаємна воля людини. Але сновидіння мають свою мову, що не подібна до тієї, котрою користуємося в повсякденному житті. Саме тому не відразу розуміємо зміст сну і його призначення. Аналізуючи

сновидіння, ми ніби знайомимося зі своєю сутністю.

Так, тлумачення снів здавна захоплювало людство. Ми й самі нерідко після дивного сну, що бачили вночі, намагаємось дати йому якесь пояснення. Не рідко, у такому випадку, за тлумаченням сну звертаємося до всім відомого «сонника». «М'ясо — до хвороби, риба — до вагітності?» Він так, напевно, тлумачив би м'ясо чи рибу, що приснились вам уві сні. Вчені стверджують, що сні є відображенням у мозку людини її буденних тривог і турбот. Але ж не рідко бували випадки, що сон втілювався у реальність.

...Ганна із Степаном виховали четверо синів і троє дочок. Діти вирости і розлетілися хто куди. Залишилися батьки на старість самі. Однак діти стежину до рідного дому не забували. Часто приїжджали у гостину. Найчастіше навідувався син Дмитро. Допомігав у полі, по господарству. Як батьків не стало, Дмитро і надалі не забував синівського обов'язку. Хоча б один раз на рік приїжджав відвідати могили рідних, помолитися у сільській церкві за упокій їхніх душ. Мабуть, тому уві сні покійна мати приходила все до Дмитра. Дякувала за турботу й інколи просила про допомогу. Можливо, будь-хто інший міг би знехтувати дивним проханням з того світу, тільки не Дмитро. Допоміг матері, хоча і покійній, для нього — святий обов'язок.

— Сину, поїдь до Харкова, — мовила під час одного із нічних явлень мати. Вона вказала назву вулиці і номер будинку, в якому проживає хлопець на ім'я Сашко.

— Ця дитина потребує допомоги. Знайди його і дай йому трохи гро-

шей, — продовжила ненька. — Як виконаєш моє прохання, то мені тут буде легше.

Чому і наскільки їй тяжко, не розповіла. Однак Дмитро, щоб полегшити невідоме для нього потойбічне життя матері, вирішив не гаяти ні хвилини. На роботі до нього поставилися з розумінням, і він вирушив до Харкова. Розгубився, коли дійсно відшукав вказану йому вулицю і номер будинку. Та не тільки Сашко, а й багато інших дітей, котрі перебували там, потребували допомоги. А вже за тією адресою знаходився... інтернат для сиріт.

Ганна за своє земне життя ніколи не була осторонь чужої біди. Ходила до церкви, молилася за здоров'я рідних, близьких, знедолених. Допомігала всім, чим могла. Можливо, тепер, споглядаючи з високого неба, не пересте тривожитися її душа. А тому через дорогу їй людину продовжує творити добрі діла...

Як повинен християнин ставитися до сновидінь? Чи можна вірити снам?

Святі отці навчають, що сновидіння бувають чистими і світлими тоді, коли наше серце світле й чисте, і що характер снів відповідає духовному стану людини в неспанні. Якщо людина не живе у Бозі та не має в собі Його Духа, то вона перебуває під впливом пристрастей, турбот і суєти. Інакше кажучи, вона знаходиться під владою лукавого духа, який безперервно навіює їй думки та почуття. Те ж саме продовжує робити злий дух з людиною й уві сні. Тут йому ще легше володіти душею, оскільки воля людини ослаблена. Ніби насміхаючись над бідною, поневоленою йому душею, злий дух змушує її переживати безглузді, іноді брудні стани, відповідно,

до нечистоти думок та почуттів у неспанні. Саме тому святі отці як загальне правило забороняють надавати таким снам якогось значення чи тим більше розповідати їх іншим, вважаючи їх одкровеннями з потойбічного світу!

Мабуть, небагато є тих, хто похвалиться своєю внутрішньою чистотою та довершеністю, а тому й правилом є вищезгадана порада святих отців — не надавати значення снам. Однак, оскільки з милості Божої ми часто помічаємо Боже напучування при світлі дня, то і над деякими снами варто, можливо, задуматися й спробувати їх пояснити собі: чи бува не викриває мене Господь у цьому сні в якомусь гріхові, пристрасті чи слабкості? Чи не хоче Він нарозумити мене або застерегти від чогось?

Святі отці радять зберігати сні в таємниці. Лише досвідченому в духовному житті отцеві можна розповідати сні для того, щоб одержати пояснення тих із них, які — ми відчуваємо — мають особливе значення. У Біблії читаємо, що так колись питали значення своїх снів: у праведного Йосипа — єгипетський фараон, у пророка Даниїла — цар Навуходоносор. І, звісно, у жодному разі не звертатися за поясненнями до всіляких чарівників, медіумів, знахарів та книг-сонників, ними написаних. Це страшний гріх і велика небезпека накликати на себе та свою родину різні прокляття. Якщо ж у сні вам з'являються померлі родичі, найкраще в такому випадку помолитися та дати на Службу Божу за упокій їхньої душі, а самим — висповідатися та прийняти Св. Причастя.

«А ви не прислухайтесь до ваших ворожбитів, і до ваших сновидців, і до ваших знахарів, і до ваших чарівників, що говорять до вас... бо вони пророкують вам неправду, щоб віддалити вас з вашої землі, і Я вас вижену, і ви погинете», — говорить Господь устами пророка Єремії, а також в інших біблійних книгах — Левит, Повторення Закону, Псалтир, пророків Ісаї, Даниїла, Михея та ін.

Віра БІЛА

★ Життєві історії

Живіть, а не існують!

Найбільша цінність людини — її життя. Господь дав нам можливість насолоджуватися кожною хвилиною. Щоб кожного ранку ми посміхалися, побачивши промінчики сонця на світанні, потрібно жити заради когось та йти до певної мети. Лише тоді наші сірі будні наповняться барвами веселки, очі будуть світитися радістю, а в душі буде спокій.

Гідно прожив життя лише той, хто залишив по собі слід на землі, хто зміг довести, що Божий дарунок він не змарнував і дійсно жив, роблячи щасливими оточуючих. Яскравим прикладом такого життя є історія юнака, кредо якого було: «Життя — це не ті дні, що пройшли, а ті, які запам'ядалися».

Василеві було вісімнадцять. Він був красивим та життєрадісним хлопчиною. Народився у маленькому мальовничому селищі. Для батьків його поява на світ стала щасливою подією, але через декілька днів вони дізналися сумну новину: у їхнього кароокого малюка — вроджена вада серця. Однак батьки жодного разу не опустили рук! Для свого малюка вони стали ан-

гелами-охоронцями, які навчили сина жити так, що тепер рідні й друзі згадують його тільки з посмішкою.

З дитинства, незважаючи на свою ваду, Василько займався спортом. Без нього хлопець не уявляв свого життя. Навесні та влітку з друзями грав у футбол, а восени та взимку — у теніс та волейбол. Він не хотів, щоб його вважали хворим. Кожних три місяці він проходив обстеження і все було гаразд. Жодна шкільна спартакіада не відбувалась без його участі. А ще юнак займався туризмом, легкою атлетикою, боксом. Хлопчина був першим із перших, закінчив школу, навчався у коледжі. Василя любили всі, він був товариський, кожному допомагав.

Хлопець жив так, щоб інші посміхались. Для нього кожен день був святом, він намагався зробити з неможливого можливе. Без нього не проходила жодна шкільна вечірка, на якій дивував усіх музичними новинками. Хлопець був душею компанії. У селі Василя називали позитивним хлопчиною, який наповнював навколишній світ яскравими барвами. Проте одного літнього ранку страшна й сумна новина сколихнула все село: «Наш промінчик сонця пішов на небеса до Бога». Ще з вечора син телефонував до матері і сказав: «Мій день пройшов чудово, так сьогодні було весело і спокійно на душі. Такого відчуття у мене не було ніколи». Мати була рада, що у її сина все гаразд. Це була їхня остання розмова... Серце Василька зупинилося раптово, під час вечірньої пробіжки парком. Опісля всі знайомі згадували, що останнім часом хлопець все робив наче востаннє. Довгий час рідні і знайомі не могли оговтатися від того, що Василя немає... Згадували, що він робив щасливими всіх, а сам жив ніби востаннє. Хлопець залишив у серцях

своїх друзів особливий слід, про що зі слезами на очах згадує кожен.

Жити, а не існувати. Що про це думає сучасна молодь? З цим запитанням ми звернулися до студентів Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника, які навчаються на факультеті журналістики:

Діана Чавага: «Жити — це мати насичену палітру днів, а не сірі будні. На відміну від існування слово «життя» саме по собі рухливе. Щодня всупереч обставинам ти падаєш і піднімаєшся, долаєш круті береги і йдеш далі. Існування такого не дозволяє».

Тетяна Пасічник: «Нещодавно я поставила перед собою мету: не гнатися за матеріальними благами, а просто бути щасливою зі своїми рідними та щоразу духовно збагачуватися».

Отож, ми живемо лише один раз! Використовуймо всі можливості, які дарує нам доля, щоб потім не жалкувати про те, чого не встигли зробити.

Ірина МИХАЛЬЧУК,
студентка факультету журналістики
Прикарпатського
національного університету

★ Великопопсе

Екологічний іспит сумління

Метою подорожі до Пасхи є зустріч з воскреслим Христом, передумовою якої є покаєння і кардинальне навернення. Шлях в люблячі обійми Отця Небесного лежить через перепощення з нашим скривдженим ближнім і зневаженим нашими вчинками Божим створінням.

Однак для того, щоби людина могла покаятись і навернутись, вона мусить насамперед усвідомити та прийняти свою гріховність, логічним наслідком чого повинен стати початок «нового стилю життя» у Христі.

Для того, щоби уникнути поверхового покаєння, варто зробити дві речі: з одного боку – просити в Бога ласки покаєння, а з іншого — співпрацюючи з цією ласкою, не боятись і дозволити Духові Святому пролити світло Божої любові.

Дуже часто причиною того, що людина грішить, завдаючи інколи непоправної шкоди собі, своїм ближнім і природному довкіллю, є елементарне незнання та поверхова віра.

Щоби навернення було справді цілісним та щирим, у процесі покаєння варто звернути увагу на ще одну невід'ємну складову християнської віри, якою є відповідальність за Богом створений світ.

Повсякденні екологічні гріхи

Більшість екологічних гріхів, які чинить пересічна людина, відбуваються на побутовому рівні. Щоб ці екологічні гріхи викоринити зі свого життя, треба поставити собі низку запитань:

- Чи противилися духові споживачтва — уникали непотрібних, одноразових чи надто розрекламованих покупок?
- Чи робили все можливе для того, щоби власне помешкання було більш енергоефективним та дружнім до довкілля?
- Чи не залишали без потреби увімкнутим освітлення?
- Чи не залишали в холодну пору без потреби відчиненими вікна та двері?
- Чи марнували та безрозсудно використовували природні ресурси: газ, воду, електроенергію тощо?
- Чи завжди викидали сміття у призначене для цього місце?

- Чи уникали використання одноразового посуду?

- Чи використовували дружні до довкілля засоби прибирання та уникали вживання побутової хімії, яка є шкідливою для довкілля та здоров'я?

- Чи не рубали та не купували ялинки для новорічних та різдвяних святкувань чи інших дерев для відзначення інших релігійних свят (Зелених свят)?

- Чи не приносили на похорони чи цвинтарі пластмасових квітів та вінків, які швидко стають вмістилищем сміття та через спалювання повертаються до мене і мого ближнього смертоносною отрутою?

- Чи не спалювали залишків рослинності та іншого сміття навесні та восени?

- Як поводилися з домашніми тваринами: чи не знущалися над ними, належно піклувалися та доглядали?

- Чи без потреби користувалися власним транспортом?

- Чи не зловживали мобільним телефоном, комп'ютером та іншою технікою?

- Чи не шкодили власному здоров'ю та здоров'ю інших, вживаючи в їжу продукти зі шкідливими харчовими добавками (барвниками, консервантами тощо)?

- Чи звертали при покупці увагу на екологічне маркування?

- Чи при поході за покупками користувалися багаторазовими торбинками?

Екологічні гріхи батьків та дорослих

- Чи виховували своїх дітей (онуків) у дусі шанобливого ставлення до Божого створіння — природи?

- Чи плакали в них чесноти та відчуття жертвовності?

- Чи не були прикладом марнотратства (марнування Божих дарів — природних ресурсів)?

- Чи мирилися з дитячими примхами та проявами споживачького способу думання?

- Чи завжди були добрим прикладом для дітей та молоді у поводженні з тваринами та у використанні природних ресурсів?

Чужі екологічні гріхи

- Чи спонукали до гріха своїх ближніх, уникаючи відповідальності за порушення законів, екологічних норм та, вирішуючи свої справи через підкуп представників контролюючих органів та посадових осіб?

- Чи не дораджували іншим робити екологічні гріхи?

- Чи не зловживали своїм становищем і чи не дозволяли чинити екологічні гріхи?

- Чи мовчали, коли бачили, як інші чинять екологічний гріх: спалюють залишки рослинності, несанкціоновано вивозять сміття, забруднюють землю, воду, повітря своєю господарською чи підприємницькою діяльністю, знущються над тваринами, вирубують дерева, марно переводять їжу, надмірно споживають та витрачають енергію, тепло, воду та інші природні ресурси, чинять інші злі вчинки проти довкілля.

Підготував о. Володимир МІСТЕРМАН

★ 3 поетичного блокнота

У ЦАРСТВО НЕБЕСНЕ

Небесне Царство — це той спадок, Який Господь приготував Людині, бо вона — нащадок, Якого Бог облюбив.

Діла і вчинки — це ті кроки,
З яких складається життя.
Тут і добра, і зла уроки,
Проступки тут і каюття.

А той вогонь страшний пекельний
Не для людини, зовсім ні.
Не для людей ота пательня,
Яка належить сатані.

Але нечистий не дримає,
В пательню свою кличе тих,
Хто Ласку Бога ображає,
Впадаючи безжурно в гріх.

Нікого Бог не заставляє,
Ось поряд — і добро, і зло,
І кожен тільки сам рішає,
Де вічне вибрати житло.

Богдан СИМКІВ.
м. Калуш.

★ Вітаємо!

Парафіяни храму Різдва Пресвятої Богородиці смт. Делятин Коломийської єпархії вітають з днем народження

о.-митр. Богдана ІВАНЮКА.

Всечесніший отче, прийміть від нас слова подяки й любові та низький уклін за невтомну працю в Божому винограднику.

Хай Пресвята Богородиця повсякчас опікується Вами та допомагає непохитно іти слід за Ісусом, а благословення Святого Духа переливається на всіх, хто потребує Вашої поради й молитви. Молитовно просимо для Вас міцного здоров'я, рясних Божих ласк, сили й витримки ще довго трудитись на Христовій ниві, засіваючи в наших серцях любов, добро, мир і злагоду.

★ На допомогу громаді

Трудові відносини та фінансові санкції

23 лютого 2018 року набула чинності та діятиме до 31 грудня 2018 року постанова КМУ від 18.12.2017 р. №1104 «Про затвердження переліку органів державного нагляду (контролю), на які не поширюється дія Закону України «Про тимчасові особливості здійснення заходів державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», яка опублікована в «Урядовому кур'єрі» №38/2018.

Постановою затверджено перелік органів державного нагляду (контролю), на які не поширюється дія мораторію на перевірки у 2018 році. До нього увійшли ДФС, Держпраці та її територіальні органи, виконавчі органи міських рад міст обласного значення та сільських, селищних, міських рад об'єднаних територіальних громад (в частині заходів із здійснення державного контролю за додержанням законодавства про працю) та ще 21 контролюючий орган.

Шановні роботодавці! Пам'ятайте, що трудові відносини із працівником розпочинаються із укладання трудового договору, який оформляється наказом чи розпорядженням роботодавця або уповноваженого ним органу, та повідомлення ДФС про прийняття працівника на роботу.

У 2018 р. за порушення трудового законодавства юридичні та фізичні особи-підприємці, які використовують найману працю, несуть фінансову відповідальність у таких розмірах:

— **30 мінімальних зарплат** за кожного працівника, це **111 690 грн.**, за наступні порушення: фактичного допуску працівника до роботи без оформлення трудового договору; оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час; виплату заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного соціального внеску;

— **10 мінімальних зарплат** за кожного працівника, це **37 230 грн.** за недотримання мінімальних державних

гарантій в оплаті праці (наприклад, за неоплату роботи в нічний час, роботу в вихідний або святковий день, понадурочну роботу та інші питання оплати праці);

— **3 мінімальні зарплати**, — це **111 690 грн.** за такі види порушень: порушення встановлених строків виплати заробітної плати працівникам, інших виплат, передбачених законодавством про працю, більш як за один місяць, виплата їх не в повному обсязі.

— **10 мінімальних зарплат** за кожного працівника, це **37 230 грн.** за недотримання встановлених законом гарантій та пільг працівникам, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу», «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію».

— **1 мінімальна зарплата (37230 грн.)** за порушення інших вимог трудового законодавства, крім передбачених вище;

— **3 мінімальні зарплати (111690 грн.)** за недопущення до проведення перевірки з питань додержання законодавства про працю, створення перешкод у її проведенні;

— **100 мінімальних зарплат (372300 грн.)** чекатиме за недопуск до проведення перевірки, пов'язаної із виявленням таких фактів:

- допуску працівника до роботи без оформлення трудового договору (контракту);

- оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час, установлений на підприємстві;

- виплати заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного внеску та податків.

Шановні роботодавці, пам'ятайте, що легше запобігти накладенню штрафних санкцій, дотримуючись у своїй діяльності вимог чинного трудового законодавства, ніж викладати значну суму за виявлені порушення.

Управління праці
Івано-Франківської міської ради

* Словник-антисуржик

Мова — душа нації!

Найтипівіші та найчастіші помилки

Неправильно

- * Дойти, дойдемо
- * Драсце!
- * Жалоба
- * Жати, нажати
- * Заграничний
- * Задача
- * Заключатися (про питання, завдання)
- * Заключення
- * Зложити (повноваження)
- * Зря
- * Ізвращати
- * Іменно, іменно так

Правильно

- * Дійти, дійдемо
- * Доброго здоров'я!
- * Скарга
- * Тиснути, натиснути
- * Закордонний
- * Завдання
- * Полягати
- * Висновок
- * Скласти (повноваження)
- * Даремно, марно
- * Спотворювати, перекручувати
- * Саме, саме так

Підготувала Людмила ІВАНОТЧАК.

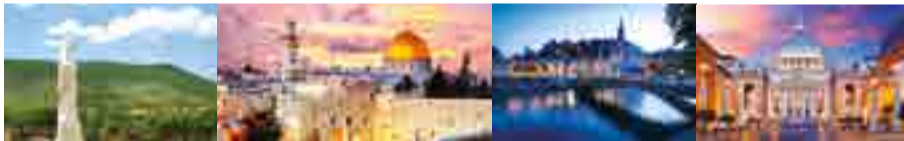
НОВА ЗОРЯ ВАША ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА!

Передплатити газету ніколи не пізно!

Вартість передплати через відділення Укрпошти — 17,28 грн. на місяць, через редакцію — 14,45 грн. на місяць.

Передплатний індекс — 30072.

Передплачуйте «Нову Зорю», пропагуйте та розповсюджуйте її, будьте апостолами Господа і Церкви!

ЗАПРОШУЮ В ПАЛОМНИЦТВА:

15–21 квітня / 27 травня — 2 червня — Меджуг'ор'є+Будапешт, Спліт (Дубровнік, Плітвіцькі озера)

18–25 квітня / 23 — 30 травня — Свята Земля. Виліт з Києва та Львова

26 квітня — 6 травня / 21 червня — 1 липня — Париж та Люрд+Будапешт, Відень, Монако, Падуя, Венеція, Егер.

26 квітня — 1 травня / 7 — 12 червня — Рим-Ватикан+Венеція, Падуя, оз.Хевіз, Будапешт

5–12 травня — Празник св.Миколая в м.Барі +Лорето, Ланчано, Сан Джованні Ротондо, Асиз, Падуя

7–18 травня / 26 червня — 7 липня — Люрд, Фатіма+Марія Повч, Венеція, Мілан, Барселона, Верона, Падуя

29 травня — 3 червня — Терновий вінок. Будапешт, Відень, Париж, Прага

21 липня — 1 серпня / 8–19 серпня — християнський відпочинок на Адріатичному морі. Меджуг'ор'є 3 дні та тиждень на морі з молитвою.

о. Михайло Добровольський 063-176-0825; 095-948-3272; 097-524-4260

Детальна інформація про паломницькі тури на сайті: palomnyk.if.ua

ОХОРОНА ХРАМІВ

Встановлюємо за 1 день безпроводну охоронну сигналізацію без використання кабелів. Підключаємо на пульт охорони або оповіщення по дзвінку чи СМС.

096 463 19 95 050 338 98 40
desa.net.ua

ТЕПЛІ КИЛИМКИ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ ХРАМІВ

Нагріваються до 40°C за 30 хв. Ширина 55 або 105 см, довжина до 400 см. Потужність 220 Вт/м². Прорезинений ковровлін з двох сторін. Можливий вибір кольору.

098 727 05 42 095 056 92 35
teploline.com.ua

23-24 березня в Івано-Франківську відбудеться перепоховання 134 останків жертв НКВС, знайдених під час розкопок на Княгинині.

Розпочнуться пам'ятні заходи в п'ятницю, 23 березня, в меморіальному комплексі Дем'янів Лаз.

Зокрема, о 16.30 тут виступить хор семінаристів Івано-Франківської духовної семінарії імені священномученика Йосафата з програмою «Помолимося за мертвих і живих». Опісля, о 18.00, розпочнеться парастас за жертвами комуністичного терору НКВС.

Цього ж дня о 19.00 в меморіальному комплексі розпочнеться трансляція тематичних відеоматеріалів та Ватра пам'яті. Також протягом двох днів діятиме фотовиставка.

У суботу, 24 березня, з 12.00 до 12.10 у всіх храмах міста та області дзвонитимуть у дзвони в пам'ять про закатованих НКВС людей.

О 12.10 в меморіальному комплексі Дем'янів Лаз розпочнеться перепоховання останків закатованих людей, знайдених в Івано-Франківську.

У цей день із різних куточків міста до Дем'янового Лазу безкоштовно будуть їхати автобуси, що дасть можливість усім охочим долучитися до вшанування пам'яті жертв НКВС.

24 березня о 10.30 год.

до меморіального комплексу Дем'янів Лаз вирушать автобуси:

- майдан А. Шептицького, 22 (3 автобуси);
- вул. Незалежності, 181 (2 автобуси);
- вул. Коновальця, 105 (один автобус);
- АС-2 (один автобус);
- торговий центр «Арсен» (один автобус);
- вул. Василянок, 64 (один автобус);
- вул. Тисменицька, міні-маркет «Жан» (один автобус);
- вул. Мазепи, ТЦ «Сільпо» (один автобус);
- мікрорайон Опришівці, вул. Блаватського, 2-Г, храм Святої великомучениці Параскеви (один автобус).

Обсяг 1,95 ум. друк. аркуш.
Виходить щотижня

Газета віддрукована офсетним способом
Видруковано видавництвом «А-Прінт»,
м.Тернопіль, вул.Текстильна, 28
тел. (0352) 52 27 37, (067) 350 17 94
a-print.com.ua. Зам. № 296.

Головний редактор —
о. Йосафат БОЙКО, ВС
Заступник головного редактора —
о. Іван СТЕФУРАК
Літературний редактор та макетування —
Людмила ІВАНОТЧАК
Дизайн та верстка —
Оксана МИКИЦЕЙ та Микола ІВАНОТЧАК

Ідентифікаційний код 13641226
Розрах. рахунок редакції: 2600202239794
ПАТ «Кредобанк» м. Івано-Франківськ
МФО 325365
Адреса редакції: 76018
м. Івано-Франківськ, площа А. Міцкевича, 5
телефони: (0342) 52-73-48, 2-54-49;
факс 55-24-45
<http://novazorya.if.ua>
e-mail: gazeta.nova.zorya@gmail.com

1926
1991
2018

НОВА ЗОРЯ

УКРАЇНСЬКИЙ ТРЕКО-КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

Видання Івано-Франківської Архієпархії УГКЦ
Індекс 30072 реєстр. № КВ 112 від 28.09.1993 р.

Роздрібна ціна примірника 5 грн. Наступне число «Нової Зорі» вийде 29 березня